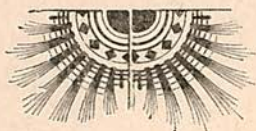

Тѣ привързали на голѣмъ клонъ остъръ прѣтъ, подъ който окачили съ телъ умрѣлъ гълъбъ.

Щома забѣлѣзаль лова, ястребѣтъ се спустналь върху му. Но остриятъ прѣтъ се забилъ право въ сърцето на ястреба. И той, безъ да извика, издѣхналь. Това било много жестоко, наистина, но напълно заслужено за такъвъ хищникъ.

Никой въ цѣлата гора не го съжалиль, никой не си спомнилъ съ добро за него, защото прѣзъ цѣлия си животъ той мислѣль само за себе си, а на другитѣ зло крояль.

Прѣведе Здравка Михайлова.

Рисувачъ.

Взехъ си пастель, взехъ и моливъ
И рисувахъ до насита:
Но не конче, я войници
Стройна — мойта баба Мита.

Почнахъ бърже. Азъ считѣ
И съсь точки тукъ поставихъ,
Тукъ носа ѝ, тукъ ушитѣ . . .
Хурката ѝ забравихъ

Батбо казва: вмѣсто баца
Азъ съмъ нарисуваль жаба
Нека дума моя батьо!
Тазъ рисунка ѝ мойта баба.

Ч. Н. Чешмеджиевъ.